

גלי האתר. אליעזר ליד המשדר שהקים בעצמו. הוא מתקשר עם חובבים בעשרות ארצות. לדעתו חובבניות הרדיו וצילום וספורט הטייס שהוא מרבה לעסוק בהם, יכולים לוצור גשר להבנה הדדית בין עם לעם.

הרגע הגדול. נער החולם על טייט שואף להגיע לרגע זה: רביאלוף יגאל ידיו מצמיד לחזהו של אליעזר את הכנפיים, סמל הטייס.

קורס המתקדמים. אליעזר על-יד המטוס, מוכן לסיסת סולו, אחי השלבים האחרון. זים באימונו של טייס, לפני סיור הקורס.

בידיו החופש. כשקיבל אליעזר חופשה של שבועיים מהצבא, לא היה לו כל חשק להיפרד לתקופה כה ארוכה מהגה המטוס. הוא התנדב לשרותו של קלוב התעופה לישראל, שירת משך שבועיים אלה בהובלת מהנדסיו למכתשים שבנגב וחזרה.

התונת האח. אליעזר מוביל את גיטתו, בת'שבע, לחופה בטכס הכלולות של אחיו.

הקרובים ביותר, יוסף אלתרונן, גינאי אפור עינים. "לולא חוש ההומור שלו הייתי בטוח שהוא ייקה ממש. הכל צריך להיות 100% בסדר. פשוט, פחד לשבת על המיטה או להזיז משהו משלו מהמקום הקבוע."

בכל זאת, לא היו המיים עם אליעזר קשים כל כך: כל רגע פגיו היה מקדיש להמצאות שונות ומשונות, שנועדו להכניס את מקסימום הנוחיות לתוך חיי הצבא הניקיים.

אלר לאיש

מיד עם תום קורס הדאיה התמנה אליעזר כמדריך דאיה בגדנ"ע-אחור. הוא קיבל את התפקיד בציון רב: מעולם לא התכוון לשמוג את ידיעותיו לעצמו. הוא שאף למי סור אותו לאחרים. בתפקיד זה הרגיש את עצמו כדג במים: הוא נולד כדי להיות מדריך. אך התפקיד נשא אתו גם אחריות: חונציק לא היה עוד ילד. הוא היה לאיש.

הניכיו היו כרוכים אחריו כמו ילדים אחרי אבא. הוא היה גבורם. סודו היה: פשטות, צניעות, טבעיות. נער שגילה צמאון לדעת האוויר, היה מזכיר לו תמיד את עצמו. עם נער כזה היה מסוגל לשבת שעות על שעות על מנת להקנות לו את כל מה שידע.

הוא ידע שרוב התאונות באוויר אינן תור צאה של קלקולים מכניים, אלא תוצאה שגיאותיו של הטייס. לכן לא קימץ בשעות הסברה. שוב ושוב היה בודק את הדאון ואת הניכיו העומד לסוס בו. רק אחרי בטחון מוחלט שהכל כשורה, והטייס הצעיר מסוגל

